

ка, който ни заобикаляше. Ние виждахме въ прозореца милиарди свѣтещи сжщества.

Съобщиха ни по телефона, че сме на 923 м. дълбоко и че стоманеното вжже е къмъ края си. „По морето се надигатъ вълни“ — казаха ни — „съгласни ли сте да се вдигнете.“ Ние бѣхме съгласни.

Преди да почнемъ да се изкачваме, азъ бѣхъ пригуденъ да прекратя запискитѣ си, защото ржцетѣ ми бѣха се вкоченили отъ студъ. Подътъ на батисферата бѣ студенъ като ледъ.

На дълбочина 892 м. изведнажъ чухъ по телефона страненъ металически звукъ, сякашъ се бѣ скжсала струна. Попитахъ, що е това, но получихъ неопредѣленъ отговоръ. После разбрахме, че се било скжсало допълнителното вжже, което се употрѣбява при навиване стоманеното вжже около барабана. Това е било единъ страшенъ мигъ за хората, които сж се намирали на парахода: сторило имъ се, че се е скжсало стоманеното вжже. А ние съ Бартона се намирахме въ щастливо незнание.

Въ 2 ч. следъ обѣдъ ние щастливо се издигнахме на повърхността, следъ като бѣхме престояли подъ водата четири часа.

